Hraběnka z Mareilles.

....Román....

NAPSAL CHARLES MEROUVEL.

"Kam půjdete?"

Baronka chovala se dle daných jí rozkazů; dráždila jenom žárlivost a vedla jej na stopu, již hledal.

"Jsou to tak daleké a tak rozsáhlé kraje, kde byste mne sotva vyhledal, a i kdybyste mne tam přece náhodou našel, kdo ví, nedovedla-li bych tam vzdorovati vašim hrozbám!" pravila se pak se zvláštním důrazem.

Baron Maxim ji chvíli pozoroval.

Byla klidna a mluvila v patrném přesvědčení.

Beze slova přecházel baron pokojem.

"Můj otec měl zásadu, dle níž se zachovával, jako mnohý čestný muž," pravila Helena klidně. "Říkával: "Čiň vždy, co jest tvojí povinností." Moje svědomí mi praví, že nemám žíti s mužem, který zvolil takové cesty, aby se dostal ke mně; praví mi, že převzala jsem díl vašich zločinů, když jsem se vám oddala. Na vašich rukou lpí krev.... mráz mi jde tělem, když se mne dotknete! ...Vyznal jste mi pravdu... i ja vám ji nyní říkám. Vaše jméno jest mi hnusné.... vaše láska mne děsí!.... Již nikdy se neoddám muži, který dříve zneuctil jméno hraběte de Mareilles a jej zavraždil! Mezi námi jest vše skončeno!"

"Mějte se na pozoru!"

Hodila hlavou s opovržením.

"Snad mne zavraždíte —" pravila lhostejně. "Jen tak učiňte, jeden zločin volá po druhém.... Mám přátele.... ti mne pomstí!"

Kdo byli ti přátelé, na něž se spoléhala?....

"Měl jsem vás za moudřejší," pravil za chvíli. "Nadužíváte moji trpělivost a donucujete mne k slovům, nehodným mne i vás. Mluvíte o svobodě.... Kdo obmezuje vaši vůli? Já nechci vám vzdorovati.... ne, chci vás odzbrojiti! Náš život může býti ještě krásný. Jsme k sobě přikováni!.... vrátíte se zase ke mně.... Jediná věc mohla by vás zavésti k zhoubnému předsevzetí....'

"Jaká?"

"Rada jiného.... na příklad milence...."

Helena mlčela.

"Myslím, že máte takového rádce...." pravil, blíže se Heleně.

I nyní mlčela.

Baron se zachvěl; byl zasažen do srdce.... ale opanoval se.

"Komu jste to psala?" ptal se Maxim.

"Komu?"

"Těm přátelům a rádcům, o nichž jste se zmínila?"

"Možná."

"Až po dnes jste se o nich nezmínila." řekl baron zdánlivě klidně a schovívavě.

"Pravda."

"Proč?"

"Proč se ptáte?"

"Vše; co se vás týká, zajímá mne."

"Nemusím se tím tajiti. Ode dne našeho sňatku jest mezi námi jakési napjetí, které jest ovšem zcela odůvodněno. Nikdy nedovedla jsem překonati ten trapný pocit i přes veškeré namáhání.... až nadešel den, kdy se mne zmocnilo zcela oprávněné rozhořčení...."

"Zatajila jste mi tedy, že máte přátele?" nedal jí baron domluviti. "Z jakých důvodů?"

"Myslila jsem, že jsou ztraceni...."

"A našla jste je nyní?"

"Ano."

"Kdo jsou ti tajuplní přátelé?"

"Nemohu vám to říci."

"Jest to tedy tajemství?"

"Jest."

"Scházíváte se s nimi?"

"Viděla jsem je."

"V Paříži?"

"Zavádíte se mnou výslech?"

"Mám právo tázati se po vašich činech."

Nastalo mlčení; nebylo slyšeti nežli tichý tikot hodin v postranním pokoji.

"Posledních dnů byla jste stále čila.... vyjížděla jste i na koni?"

"Samota a pohyb mi svědčí."

"Mohl bych se tázati jiných, kam konáte své procházky.... ale táži se raději jen vás."

"Nechci vám tajiti, že miluji velice okolí kapličky.... víte, tam, u...."

"Kapličky mnichů?"

"Ano, tak ji jmenují."

"V lese Chatillonském?"

"Ano."

"Máte dobrý vkus — jest to místo poetické. Ale někdo měl by vás tam doprovázeti...."

"Proč?"

"Nehoda se tak snadno stane...."

"Což jsem vám neřekla, že miluji samotu?"

"Jak vám libo. Zítra zase vyjedete?"

"Zajisté.... nezdržíte-li mne doma."

"Buďte bez starosti!"

Baronka mluvila klidně, ale s patrnou únavou.

"Jest pozdě," pravila. "Nezdá se vám, že trvá naše rozmluva příliš dlouho?"

"Dobře.... až dovolíte, budeme hovořiti dále.... kéž se za noci rozmyslíte k dobrému!...."

Baron odcházel volným krokem, jako by proti své vůli; na prahu chvíli váhal, ale pak přece vyšel z komnaty.

Ve svém pokoji kvapil k psacímu stolu a vytáhl ze zásuvky zbytky listu, který mu tehda Antonin odevzdal.

Z útržku četl: Kaplička.... Chatill....

Byla řeč o kapličce Chatillonské.

Ostatní útržky: "....oissy" a "....iny" patřily patrně k slovům Roissy a zříceniny.

Baron snadno uhodl, že šlo o dostaveníčko, k němuž byla baronka zvána do zříceniny kapličky v lese Chatillonském, náležejícím k Roissy.

Vzpomněl si též, že markýz d'Aquillas koupil Roissy a že tam bydlel.

Rozrušení jeho choti počalo příchodem tohoto cizince do Paříže.

To byli tedy přátelé, o nichž mluvila.

Stýkala se s nimi u kaplicky v lese mezi la Varenne et Roissy — místo hodilo se znamenitě k dostaveníčkům!

Po rozmluvě s Helenou věděl, na čem jest.... měl před sebou zápletku, která mu kazila již drahou dobu život.

Helena zmínila se o dálných zemích a o lidech, kteří by ji dovedli ubrániti!....

Vzdorovali mu tedy, snad se mu i vysmívali — považovali se za silnější!

Po bedlivém rozmyšlení vyňal z psacího stolu revolver, nabil jej a pak zavřel zase zbraň a útržky listu do zásuvky

Jakmile baron odešel, odhrnula Helena záclonu u dveří a tiše zavolala:

"Zuzano!"

"Madame?"

"Přijde," pravila. "Jan to musí věděti."

"Půjdu k němu, chcete-li."

"V noci?"

"Což na tom?"

"Nebudeš se báti?"

Zuzana zavrtěla hlavou.... Pro Jana byla by šla ohněm i vodou!

"Je tam daleko — více nežli čtyři míle...."

"Netřeba jíti tak daleko...."

"Jak bys to udělala?"

"V chatě Rivolardů najdu někoho, kdo za mne vykoná další cestu."

"Kdyby nás však zradili!...."

"Netřeba se báti! Rivolardovi nenávidí barona a jeho rod."

"Jak to víš?"

"Z řečí hajných.... mezi chatou a zámkem vládne smrtelná nenávist.... ostatně, vždyť uvidím...."

Helena rychle napsala několik slov a adresu:

"Markýz d'Aquillas, v Roissy."

"Jdi tedy," pravila, podávaje Zuzaně lístek a pět louisdorů. "Hrozný okamžik se blíží. Nechť bůh chrání nešťastného, který tolik vytrpěl! Zítra opustíš s Gabriellou tento dům, z něhož vyjdu potom sama a již nikdy se sem nevrátím! Jdi!"

Zuzana zahalila se v černý plášť, vykradla se tiše ze zámku a spěchala tichým, pustým parkem.

Noc byla hvězdnatá a jasná.

Zuzana, která denně konala daleké procházky a vyjížďky s malou Gabriellou, vyznala se v okolí zámku znamenitě.

Spěchala k malým postranním dvířkám v parku, otevřela klíčem, který byl schován na určitem, služebnictvu známém místě, pod mechem, a volněji si oddechla, když byla za zdí parku.

Srdce jí bušilo, když došla na paseku k chatě Rivolardů, kteří byli po celém kraji vykřičeni jako divoši a surovci.

Minuly dvě hodiny a předednem musila býti zase doma.

Když se blížila chatě, zaslechla tiché hvízdání nějaké lovecké písničky, a ostrosrsty pes, mrzutě vrčel, vběhl jí do cesty.

Muž přestal hvízdati, když pes zabručel, a volal:

"Co vítis, Finaude?"

"Pane Rivolarde?"

"Kdo mne volá?"

Šimon, který seděl na prahu, vyšel ven

"Hleďme! Kraska!" zvolal.

"Ráda bych s vámi mluvila."

"Odkud přicházíte?"

"Z la Varenne.... Nemilujete barona Raynauda?"

"Ba nenávidím.... ani za mak!"

"Chcete prokázati službu lidem, kteří jej nenávidí právě tak jako vy?"

"Jakou službu?"

"Donésti bez odkladu tento lístek do Roissy."

"Tot' snadné. Mám tam přítele."

"Zde jest sto franků od cesty."

"U čerta! Ten, který vás posílá, jest patrně bohat!"

"Jest to žena.... a jde o život!"

"Kdo jste?"

"Jsem v její službě. Svolujete?"

"Mohu-li tím pozlobiti barona!...."

"Odnesete list?"

"Ihned."

"O, vřelý dík!"

"Dejte mi hubičku od cesty a buďte bez starosti!"

Zuzana vyhověla jeho přání.

Rivolard nezneužil její ochoty; vzal si hubičku, psaní i peníze, zahvízdal na Finauda, který pobíhal pasekou, a vydal se hned na cestu, zatím co obrátila se Zuzana zpět k la Varenne.

Byly čtyry hodiny a svítalo, když se vplížila opět pozorně do zámku a do ložnice své velitelky, jíž zastala odpočívající na pohovce.

"Nuže?" ptala se Helena.

"List odevdan, kam patří."

"Nikohos nepotkala?"

"Nikoho."

"Děkuji ti, Zuzano; jsi dobré děvče."

Zuzana si z hluboka odychla; byla blažena, že mohla prokázati službu svému zbožňovanému Janovi — ba, že jej snad i zachránila!

Šimon Rivolard, poctivý svým způsobem, kráčel spěšně jasnou nocí k Roissy.

Ani za tisíce nebyl by vydal nepovolanému svěřený mu list, i kdyby nebyl tak hluboce nenáviděl svého mocného souseda, barona.

Noční cesta byla hračkou pro otužilého pytláka.

Vracel se právě domů z krčmy otce Lafouilla, kde jeho přátelé byli stále přítomni ode dne příjezdu nových pánů Roissyských.

Hostinský dostal prostředky, jimiž mohl zdarma hostiti denní hosty.

Svítalo již, když zazvonil Šimon u vrat zámku v Roissy a ptal se po markýzovi.

V zámku kmitala se světla; již nespali — aspoň panstvo ne; bylo tam živo jako v táboře před bitvou.

Šimon Rivolard zastal svého přítele la Bréche, markýze a jeho bratra, v malém přízemním salonku, v jehož krbu plápolal vesele oheň.

"Lístek pro vás, pane"! pravil Šimon markýzovi, když byl stiskl příteli ruku. "Zdá se, že jest to důležité.... jakási žena přišla s tím v noci.... sama...."

"Zuzana!" šeptal Jan de Mareilles.

V listu bylo psáno:

"Milovaný Jene!

"O čtvrté budu v kapličce. Nemýlím-li se, bude mne baron sledovati. Přičinila jsem se ze všech sil, aby se tak stalo. Zařiď se dle toho.... můj život není ničím, ale svůj život nevydej v nebezpečí.

Chraň se pro Gabriellu! Potají přijde zítra se Zuzanou, aby u tebe hledala ochranu a přístřeší. Zde již nelze žíti.... chvěji se o ni. Miluji tě — jedině tebe miluji a budu tě milovati až do smrti.

Tvoje Helena."

Snadno lze pochopiti vzrušení Pidouxovo, které pocítil, nabyv přesvědčení, že jest uvězněn.

Zmítán vztekem a úzkostí strávil hroznou, bezesnou noc.

Co jej asi čekalo?

Byl v zámku Roissyském u Američana, velkého a nad míru bohatého pána.... přesvědčil se o jeho štědrosti, byl s ním ve styku skorem přátelském, a nyní jest od něho zde vězněn tak úzkostlivě, jako by byl stižen morem....

Jak divné nápady mívají někdy ti cizinci!

Ale Pidoux se marně těšil a obdivoval chování svých hostitelů, svědomí nedalo mu klidu.

Viděl stále před sebou starou sleču z Orgéresu, nataženou na podlaze v zámku s řemenem na krku.... a slyšel též, jak říká odsouzený Jan de Mareilles předsedovi a porotcům:

"Jsem nevinen! Někdo jiný vše provedl! Přísahám, že se pomstím!"

Jan de Mareilles byl zajisté v nějakém spojení s Pidouxovou dnešní příhodou.

Jak byl by jinak přišel sem do zámku zapisovatel z Mayenne?

A markýz d'Aquillas byl trochu, ač jen nepatrně, podoben hraběti Janovi, utonulému v Atlantickém oceanu!

Bylo by nesmyslné věřiti, že jest markýz z Buenos Ayres totožný s odsouzeným hrabětem ale Pidoux přece nemohl se zhostiti té představy, při níž stydla mu krev v žilách.

Proč ty mříže před okny? A proč jsou zamčeny dveře?

Jak dovedně byl vlákán do pasti, a jak důvěrně šel za krásnou Mercedes, která mu tak líbezně přála dobrou noc!

Konečně se počalo rozednívati a první paprsek vycházejícího slunka vnikl do pokoje.

V zámku vzbouzel se život, služebnictvo hovořilo na chodbách a sladký hlas mulatky zpíval veselou píseň.

Den zaplašil Pidouxovy úzkosti, málem by se byl smál svému strachu.

O šesté hodině zašustilo něco za dveřmi — závory odstrčeny a do pokoje vešel muž, z něhož nešla pražádná hrůza.

Byl to Atanas Besnou, Mayenneský zapisovatel.

Přívětivý návštěvník byl oděn v černý šat a měl bílý nákrčník, což dodávalo mu vzezření vyšetřujícího soudce.

"Smím vstoupiti?" ptal se Besnou, zavíraje za sebou dveře, za nimiž zahlédl Pidoux hlavy dvou vousatých, temnobarevných mužů.... "Nedejte se nikterak vyrušovati, milý pane Pidouxe", hovořil dále, sedaje k malému stolku, na němž bylo vše, čeho třeba ke psaní. "Vše se nám zde znamenitě hodí k tomu, co máme na práci."

Pidoux byl bystroduchý a nebyl nadarmo patnáct let ve stálem styku se Straubem; ale přes to při slovech Besnouových byl jako omámený a pohlížel jako ztrnulý na zapisovatele, spokojeně se usmívajícího.

"Pochopíte zajisté, drahý pane Pidouxe", pravil, že nedaly se jen pro žert připevniti pevné mříže k oknům tohoto pokoje. Ptáčky, které sem přivedeme, nenecháme odtud odletěti.... každý pokus o útěk byl by marný. Máme zde plno ozbrojených mužů, kteří nerozumí žertu. Ale mezi námi může se odbýti vše v dohodě.... poslyšte, oč jde."

Atanas nelhal. Byl pevného přesvědčení, že se odbude vše v dohodě a dle určených pravidel jako před soudem.

"Povím vám to několika slovy. Chceme očistiti památku přítele Jana de Mareilles."

Pidoux sebou trhl zděšeně.... Ale rychle se vzpamatoval, pravil se strojenou lhostejností:

"Nevím, jak já...."

"Jan de Mareilles byl nevinen", nedal mu Besnou domluviti. "Někdo jiný tedy spáchal zločin.... Vy jste vinen!"

"Pane!"

"Nerozčilujte se. Což nelze klidně hovořiti? Mohu dokázati, co pravím. Váš přítel Cabirol vyznal se již ze všeho.... vše jest napsáno a jeho doznání mimo to potvrzeno ženou, která vás zná...."

"Marta!" šeptal Pidoux.

"Vše stalo se před notářem.... vše jest zajištěno a tedy v plném pořádku. Cabirol zmizel. Dle všeho jste se jej bál.... zmizel den po svém doznání... patrně vaším přičiněním.... Učinil doznání před řádnými svědky...."

Besnou se zamlčel a pravil teprve za chvíli:

"Prosím, abyste mi odpustil, že přišel jsem tak časně.... ale budeme zde dnes míti mnoho práce tedy nejdříve vy a pak ostatní."

"Ostatní!" opakoval Pidoux mimoděk.

"Ano, hlavní vinníci.... Baron Raynaud a Fulgence Guillard.... Mohu vám to říci.... neboť nemůžete je varovati.... musel by se státi zázrak!...."

"K věci, pane. Co vlastně chcete?"

"Máme nadbytek důkazů. Marně byste zapíral. Přiznejte se a slibuji, že vám pomohu k útěku.... a to se jměním, anebo aspoň s částkou, jaké třeba k získání jmění v cizině. Vaše peníze vám ostatně zůstanou; vždyť byly v takových rukou, že bychom si jimi nechtěli pošpiniti své čisté dlaně."

Besnou byl sám s sebou velice spokojen.... pohlédl na Pidouxa, který si hryzl zlostně nehty a pravil dobrácky:

"Nuže, jak jste se rozhodl? Pospěšme si — čas kvapí."

Pidoux zavrtěl hlavou.

"Ode mne se nedovíte ničeho", pravil. "Jest k tomu soud a ten odsoudil pana de Mareilles.... jiného vám nepovím."

"Nemusíte mi také ničeho říkati", zvolal zapisovatel povýšeným hlasem. "Vy jste vrahem slečny de Mareilles a ukradl jste tři sta tisíc franků, které z Orgéresu zmizely! Vaším vůdcem byl ten Guillard, a ten, který vám za čin zaplatil baron Maxim Raynaud.... Vím všecko."

"Jednejte, jak vám libo."

"Měl jsem vás za rozumnějšího. Nic vás tedy nelaká — ani svoboda ani peníze?"

"Nic. Svobodu mi musíte vrátiti.... a peněz mám dost."

"Buďsi tedy."

"Assunto!" zavolal Besnou.

Dveře se otevřely a do pokoje vešel tmavolicí muž.

"Dejte osedlat koně — musím zaslati lístek statnímu zástupci v Melunu."

"Dobře, pane."

Muž odešel a zapisovatel sedl ke stolku a napsal několik řádek, hlasitě četl:

"Pane státní zástupce!

Máme zde pravého vraha hrozného zločinu Orgéreského. Jest v zámku Roissy i s usvědčujícími důkazy. Prosíme, abyste nás co nejdříve od něho osvobodil.

Za hraběte Cesara de Mareilles zapisovatel civilního soudu v Mayenne

Atanas Besnou."

"Sám mne nutíte k tomuto kroku"! pravil. "Měl jsem v úmyslu opatřiti si důkaz neviny pana de Mareilles a usvědčiti spravedlnost z omylu — za odměnu chtěl jsem pak pomoci pravému vinníku k útěku. V cizině mohl jste žíti z výtěžku svého zločinu.... což bylo by ovšem nezaslouženou milostí.... Nutíte mne však k přísnosti.... lituji toho.... ale sám jste tomu chtěl."

Besnou mluvil klidně a vážně, nevšímaje si Pidoua.

"Kůň jest již osedlán," řekl pak, vyhlížeje z okna. "Do Melunu není daleko — ještě jest čas.... Uposlechněte dobré rady.... a nenechte odejeti posla."

Pidoux mlčel.

Ve dveřích objevil se tmavolicí sluha.

"List, pane —" pravil.

"Zde."

Besnou ohlédl se po vězňovi — ten se nehýbal.

Strach zapisovatelův nebyl menší než neklid. Pidouxův.

Ani hrabě Cesar ani bratr si nepřáli, aby se ujal jejich věci soud.

Ale Besnou dovedl zatajiti svůj nepokoj, kdežto Pidoux nedovedl již skrýti své zděšení.

Besnou otevřel okno a zavolal na Assunta, který právě vsedal na koně.

"Jeďte.... jest rozhodnuto!"

Sluha cválal ze dvora.

"Milost!" ozval se náhle chraplavý hlas — a Pidoux, bled jako stěna a chvěje se na celém těle, ležel na kolenou před zapisovatelem.

Besnou vytáhl píšťalku a pronikavě hvízdl.

Kůň okamžitě stanul.

"Jsem velice potěšen, že jste přišel k rozumu!" obrátil se k Pidouxovi. "Mrzelo mne, že musil jsem býti tak přísný.... nejlépe se člověk dorozumí po dobrotě... Zde pište!" dodal, podávaje mu pero.

Nadiktoval mu úplnou "zpověď" a když ji byl Pidoux řádně podepsal, řekl mu:

"A nyní napište dole: Jelikož nám překážel náš spoluvinník Cabirol, přičinili jsme se, aby zmizel. Cabirol jest mrtev."

"Jest mrtev", pravil Pidoux, "ale my nezavinili vraždu."

"Proč lháti?"

"Cabirol byl zpit!" ušklíbl se bídník uštěpačně. "Upozornil jsem jen několik pobudů na to, že má plné kapsy zlata.... to stačilo. Snad nemyslíte, že skolil jsem jej vlastní rukou jako tu!"

"Jaký jste člověk!" zvolal Besnou plu ošklivostí. "Cabirol byl přece váš přítel!...."

Pidoux mlčel — zapisovatel sebral spisy, pečlivě je složil a zastrčil do kapsy se spokojeným úsměvem.

"Odcházím.... zůstaňte zde tiše a beze strachu; ostatně nebylo by by vám nic platno, i kdybyste křičel; nikdo by vás neslyšel! Markýz d'Aquillas jest zde pánem a přišel do zámku jedině k vyřízení této věci. Osud si podivně zahrává s člověkem.... Vždyť jste sám pro něho koupil tento zámek!...."

Odešel, nemoha se ubrániti radosti, když si vzpomněl, co asi řekne soudce Bazouges a jeho výbojná žena, až se dovědí, co se stalo!....

Pidoux slyšel, jak zaskřípl klíč v zámku a jak se ozývaly pádné kroky stráže v chodbě před jeho dveřmi.

VIII.

MRTVÍ VSTÁVAJÍ Z HROBU.

I baron Raynoud této noci nespal; strávil je ve smutném přemýšlení o zjevném nepřátelství své choti. Byl nad míru žárlivý a pánovitý — a pýcha jeho byla uražena ženou, již miloval a pro niž se dopustil tak děsných věcí! Byl nanejvýš rozčilen a podrážděn — a jen násilně tlumil svůj vztek, jehož výbuch mohl se státi osudným.

Marcella, již neušlo otcovo rozčilení, bedlivě jej pozorovala, a když viděla, že odešel baron po prvé noci do parku, sebrala své malířské náčiní a usedla si do japonského zahradního domku na pokraji řeky a jala se namalovati rozkošný koutek.

Její vychovatelka miss Bramptonová zastala dívku ve skvostně zařízeném domečku v plné práci.

"Již při práci, slečno?" divila se Angličanka.

"Ano, miss Bramptová. Zajisté jste již pozorovala, že se od nějaké doby nespí v tomto domě.... I vy, která máte tolik volného času, vstáváte se sluncem jako vzor všech ctností... Jste tak poetická a zadumčivá! Jděte se dívati, jak se osvěžují skleslé lupeny čerstvou rosou, posloucháte zamilované štěbetání pěnkavek na pokraji hnízd, obdivujete se květinám, které se rozvíjejí, když je slunko zalije...."

"Vidím s potěšením, že jste dnes v dobrém rozmaru, slečno. Mám z toho skutečnou radost...."

"Vím to, miss Evelino, neboť znám vaši dobrotu; ale nevěřte mé veselosti — není pravdivá; jest lživá jako všecko v tomto domě!.... Vím též, že i vy cítíte, že se nad celým zámkem, nad námi všemi vznáší jakýs těžký mrak, jakési hrozící neštěstí.... Viděla jste mého otce, jak se kradl rychlým krokem nedaleko této stezky k malé bažině v parku? Šel okolo vás.... oslovil vás jako dříve vždy činíval?"

"Pan baron byl zabrán v myšlenky...."

"Tak, že vás ani neviděl?"

"Má tolik starostí!...." omlouvala vychovatelka barona.

"Starostí.... ba ano, starostí!" vzdychla si mladá dívka a jala se hovořiti o jiných věcech.

Vyptávala se na rodinu své vychovatelky, ale za chvíli zvolala prudce:

"Marně se snažím býti veselou, jsem smutna k smrti!.... Nevím proč, ale nedovedu se překonati. Kdybych měla aspoň hosti.... ale nikdo nepřijde a budeme samotni s otcem, který dělá pohřební obličej, a s paní Helenou, která jest do opravdy smutná. Kéž by byl již večer!.... Na mou čest lituji, že zde není ubohý Kristian.... Škadlím jej, on se tomu směje.... a čas uchází!"

Po kávě ptala se, zda nešel by s ní otec na procházku.

"Dej mi pokoj.... musím pracovati!" osopil se na ni baron — ale pak, lituje své nevlídnosti, rychle se k ní obrátil a vroucně ji políbil.

Když Helena odešla do svého pokoje, vybídla Marcella miss, aby si s ní vyjela do Melunu.

Baron stál ve svém pokoji u okna a čekal pln nepokoje, až půjde Helena k dostaveníčku.

O půl třetí vyšla Zuzana ze zámku a vedla za ruku malou Gabriellu. Ve tři objevila se baronka a zašla k stájím; měla na sobě černý, těsně přiléhající jízdecký šat.

Při pohledu na svoji krásnou ženu zachvěl se baron vztekem a divokou žárlivostí.... Co všecko pro ni učinil a ona mu nyní vzdorovala!....

Za nedlouho jela okolo jeho okna na krásném ryzáku; jela volným krokem stromořadím k vratům, jimiž se jezdilo parkem k Roissy.

Žádný štolba ji nedoprovázel; jela zcela sama.

Baron počkal čtvrt hodiny — pak i on zašel ke stájím, dal si osedlati koně a cválal za Helenou.

Ke klášterní kapličce vedlo několik cest; baron zvolil si nejkratší, neboť si myslil, že jeho choť asi pojede co nejrychleji, spěchá-li k dostaveníčku.

Bylo deset minut po čtvrté, když zahlédl baron v malém údolí v lese zříceninu kapličky.

Nebylo nikoho viděti — vůkol vládlo hrobové ticho.

Baron slezl z koně a uvázal jej ke stromu.

Blížil se ke zboreništi, myslě, že jej sem baronka přilákala asi proto, aby ji jinde nepřekážel....

Ale když přišel blíže, bylo mu, jako by slyšel tlumené hlasy, i přikradl se tedy tiše a pozorně až k samému vchodu.

Krev vzpěnila se mu vztekem při pohledu, který se mu naskytl.

Helena, sedíc na přeraženém sloupu, spočívala v náručí velikého, statného muže, a poslouchala jeho slova s neskonalou něhou a oddaností... muž ten byl patrně její milenec!

Baron Raynaud blížil se rychlým krokem k provinilcům; byl zsinalý a chvěl se vztekem.

Baronka slabě vykřikla — ale muž zvedl toliko hlavu, bez hněvu a bez překvapení — v klidném očekávání.

"U čerta!" pravil baron Maxim, "toto místo nehodí se valně k dostaveníčku.... není dosti skryto.... Jste markýz d'Aquillas?"

"A vy baron Raynaud?"

"Jsem manžel této ženy!...."

"Pokud žije hrabě de Mareilles, nemá jiného manžela nežli jeho!"

"Hrabě de Mareilles jest mrtev."

"Mýlíte se... hrabě Jan de Mareilles, vaše oběť, muž, jemuž jste vzal všechno, a jejž jste dal dopraviti do Cayenne, žije."

"Důkazy!"

"Chcete důkazy?" ptal se muž a povstal. "Já jsem hrabě Jan de Mareilles."

Baron neovul, jako by se mu bylo zjevilo strašidlo.

Oba muži hleděli si upřeně do tváře — hrabě s hrdým, baron s jedovatým, hrozivým výrazem.

Helena objala vroucně Jana a položila hlavu na jeho prsa, dokazujíc mu tím svoji oddanost i lásku.

Baron pozvedl konečně svého hlasu a pravil úsečně:

"Smrt hraběte de Mareilles je ověřena, soudně potvrzena.... zde není než markýze d'Aquillas..... zastal jsem jej nedovoleném styku s baronkou Raynaudovou — používám svého práva....."

Stoje těsně proti hraběti, vyňal z kapsy revolver, blesku rychle natáhl kohoutek, namířil na sokova prsa a dodal:

"A zabiji jej!"

Helena chtěla se vrhnouti mezi oba muže, ale Jan ji odstrčil.

V tom událo se něco, nač baron nebyl připraven.

Jakmile natáhl kohoutek, ozval se za ním výkřik. Baron se ohlédl a v tom zasvištěl provaz, otočil se kol jeho krku jako zmije a strhl jej na zad; zbraň vypadla mu z ruky.

Za sloupem to zašustilo — k baronovi, ležícímu v trávě, sklonil se muž a šeptal mu do ucha:

"Podívej se na mne! Jsem Toussaint Vardon, pytlák z la Varenne, ženich Louisy Morainesové."

Assunto, dovedný chlapík z pampy, pravil svému veliteli:

"Pěkný vrh lasa, señore; pomohl nám v nebezpečné chvíli."

Baron zuřil.

Nežli se vzpamatoval, byl odnesen do kočáru, v němž přivezli Pidouxa do Roissy a který stál nedaleko kapličky na cestě.

Hrabě Cesar vyskočil na kozlík, vzal oprati z rukou kočího a krásní koně běželi vesele směrem k Roissy.

Vězeň nemohl pomýšleti na útěk; Assunto povolil laso, svírající hrdlo, jen tak, aby se nezadusil — a naproti němu seděli Toussaint Vardon a černoch obrovské postavy.

Baron div se nezalkl vztekem a hanbou — tak mocně hrnula se mu k hlavě rozbouřená krev.....

Výbuch, který cítil již několik neděl v hrozivé blízkosti, ale ve který přece nechtěl věřiti nad zahřměl nad jeho hlavou!

Snadno si domyslil jeho dosahu.

Jeho hnusné chování bude odhaleno, jeho jméno bude vláčeno kalem a hanbou porotní síně.....

Vzpomněl si na svoji dceru a na předsudky, které měla Marcella proti jeho choti.....

Jeho zřízenci jej obehlali.....a byli snad sami oklamáni.

Jan de Mareilles žil a zrádný Raki nechal vězně uprchnouti.

Nebyla pravda, co mu vyprávěli o Cayenne.

Jeho oběť se zase zjevila, byla zde, srozuměna s Helenou, která jej nenáviděla touž měrou, jak milovala odsouzeného, a která jej zradila a spojila se s hrabětem.

Baron cítil, že jest ztracen.....

ó, proč mu vyrazili z ruky zbraň! Nyní byl by si tak rád roztříštil lebku!

Kočár stanul před zámkem v Roissy a současně s ním dojel tam na koni Jan de Mareilles.

Vešel do salonu, kde dleli již s baronem Raynaudem hrabě Cesar, Toussaint Vardon a zapisovatel Besnou.

"Můj druh z Cayenneského žaláře," pravil Jan představuje baronovi La Bréchea, "zde můj bratr, hrabě Cesar de Mareilles a zde náš nejlepší přítel. Prosím, sedněte, pane, a promluvme si o naší věci; čas kvapí.... můžeme se v krátkosti dorozuměti.... povím vám své návrhy... Nemusím vám snad ani opakovati, co mám proti vám.... Váš spoluvinníci vyznali se ze všeho.... mám písemně, co vypověděli. Mohl bych vás pohnati před soud.... ale bratr a já vracíme se ze země, kde si lidé vyřizují sami takové věci.... A pak jsem si vzpomněl, že máte dceru.... jež není vinna vašimi zločiny.... Podepište mi dvoje prohlášení.... první jest již hotovo.... pan Besnou vám je přečte."